

[Ninn-Hansen]

flikt. Da kunne man tale om indblanding og om utålmodighed. Da måtte der overhovedet ikke ske noget over for nogen andre på grund af den konflikt, der skulle gribes ind i. J. O. Krag var dengang formand for den socialdemokratiske gruppe. Næstformanden i gruppen, der hed Anker Jørgensen, holdt ved samme lejlighed en tale. Jeg har også her spaltenummeret, men jeg vil ikke oplyse det, for det er heldigvis ikke min opgave at komme med ammunition til SF og venstresocialisterne.

Det er givet, at det folketing, der har vist den tålmodighed og affundet sig med, at regeringen også viste tålmodighed, ikke alene har ret, men også pligt til nu at bringe dette til ophør. Det skader samfundet, og vi synes ikke om, at alverdens mennesker skal være kasterbold for organisationskampe. Derfor vil jeg gerne sige til regeringen: selv om vi har vist tålmodighed denne gang, så skal man ikke regne med tilsvarende tålmodighed, hvis nye situationer opstår, måske om kort tid. Men vi er parate til at hjælpe regeringen. For vor skyld behøver vi ikke nogen udvalgsbehandling. Arbejdsministeren har udformet et forslag, vi kan stemme for. Jeg er lige ved at sige, at noget af det, arbejdsministeren er allerbedst til, noget af det, regeringen er allerbedst til, egentlig er at lave lovforslag af den karakter. Vi kan stemme for lovforslaget, således som det er udformet.

Må jeg sige i anledning af retsforbundets forslag: det kan godt være, at det vidner om fantasi, men det vidner i hvert fald hverken om klogskab eller om forudseenhed. Hvis det nogen sinde skulle komme til afstemning, vil vi sammen med mange andre stemme det ned.

Glistrup (FP):

For fremskridtspartiet er det overordnede mål i denne sag nu som før, at arbejdet på slagterierne kommer i gang hurtigst muligt. Efter vor opfattelse skulle folketinget aldrig nogen sinde have tilladt, at arbejdsrytmen på en arbejdsplads af den karakter var blevet afbrudt. Der er så aldeles afgørende samfundsinteresser knyttet til slagteriernes uforstyrrede drift i form af, hvad der indgår i valutakassen, i form af dyreværnshensyn, i form af hensynene til de hundredtusinder, der er beskæftiget i følgeerhverv i relation til

slagterierne, at det ikke skulle være tilladt disse håndfulde af slagterier og disse ca. 15.000 slagteriarbejdere at udsætte disse væsentlige tredjemandsinteresser for så alvorlige følger, som man har gjort ved, at man fuldstændig har tilladt at afbryde rytmen på slagterierne.

Vi kan derfor nok deltage i den rørstrømske hyldest til landets statsminister for, at han lørdag den 2. maj foranledigede, at folketinget kom ind og behandlede disse ting, men vi må unægtelig sige til samme statsminister, at det skridt, han tog hin lørdag, skulle han have taget 2 uger tidligere, nemlig lørdag den 18. april, på det tidspunkt, hvor han måtte konstatere ved forbindelse til parterne, at de var sindede at lægge landets slagterier døde fra den 22. april. Dér fejlede statsministeren.

Vi skal ikke nægte, at vi godt er klar over – det antydede vi allerede, da folketinget debatterede disse ting for 10 dage siden – hvorfor der skulle denne yderligere forgiftning til ude på arbejdspladserne, som statsministeren har forvoldt med sin tåven, hvorfor disse ulykker skulle forvoldes både for slagteriarbejderne og for slagterierne og for følgeerhvervene. Det var, fordi man skulle kunne køre på frihjul fredag den 1. maj ved møderne rundt omkring i landet og køre med disse gamle, forslidte, forhistoriske fraser, som den socialdemokratiske ordfører, hr. Camre, så fortrinligt beskrev som grundlaget for, hvordan man holder 1. maj-taler i socialdemokratiet nu om dage, ved sin gæsteoptræden i TV-Avisen i aften. Det var jo simpelt hen derfor, at det først var lørdag den 2. maj, statsministeren vågnede op til at udvise statsmandskundskab.

Men selvfølgelig skal vi ikke fortabe os i, at mørk er dag. Vi skal da først og fremmest glæde os over, at vi nu kan sige til socialdemokratiet, at i hvert tilfælde i denne sag kan vi byde socialdemokratiet velkommen blandt de ansvarlige partier her i landet. Det har været hårdt tiltrængt. Vi var bange for, at vi skulle over på den anden side af 1. maj. Vi kom over på den anden side af 1. maj, før socialdemokratiet viste sin samfundsansvarlighed, men da det først gjorde det, så var det jo det afgørende.

Jeg ved godt, at fremskridtspartiet og socialdemokratiet sammen ikke har flertal alene i denne sal, men vi ved udmærket og har også